

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/67/EU**af 15. maj 2014****om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked (»IMI-forordningen«)****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 53, stk. 1, og artikel 62,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den frie bevægelighed for arbejdstagere, etableringsfriheden og den frie udveksling af tjenesteydelser er grundlæggende principper for Unionens indre marked, som er stadfæstede i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF). Gennemførelsen af disse principper er videreudviklet af Unionen med henblik på at sikre ensartede spilleregler for virksomheder og overholdelse af arbejdstagernes rettigheder.
- (2) Den frie udveksling af tjenesteydelser omfatter virksomheders ret til at levere tjenesteydelser i en anden medlemsstat, hvortil de midlertidigt kan udstationere deres egne arbejdstagere for at levere de pågældende tjenesteydelser. For så vidt angår udstationering af arbejdstagere er det nødvendigt at holde denne frihed adskilt fra arbejdskraftens frie bevægelighed, som giver enhver EU-borger ret til frit at flytte til andre medlemsstater for at arbejde og at bo der med dette formål og som beskytter dem mod forskelsbehandling for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår i forhold til den pågældende medlemsstats statsborgere.
- (3) Med hensyn til arbejdstagere, der er midlertidigt udstationeret for at udføre tjenesteydelser i en anden medlemsstat end den, hvor de sædvanligvis udfører deres arbejde, er der i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF ⁽⁴⁾ fastsat en kerne af klart definerede arbejds- og ansættelsesvilkår, som skal overholdes af tjenesteyderen i den medlemsstat, hvortil udstationeringen finder sted, for at sikre en minimumsbeskyttelse af de pågældende udstationerede arbejdstagere.
- (4) Alle foranstaltninger, der indføres ved dette direktiv, bør være velbegrundede og proportionale, således at de ikke skaber administrative byrder eller begrænser det potentiale, som virksomheder, navnlig små og mellemstore virksomheder (SMV'er), har for at skabe nye job, samtidig med at udstationerede arbejdstagere beskyttes.
- (5) For at sikre overensstemmelse med direktiv 96/71/EF uden at der dermed pålægges tjenesteyderne en unødvendig administrativ byrde er det afgørende, at de faktuelle elementer, der henvises til i bestemmelserne om identifikation af ægte udstationering og forebyggelse af misbrug og omgåelse i dette direktiv betragtes som vejledende og ikke-udtømmende. Der bør navnlig ikke være et krav om, at alle elementer skal være opfyldt i hvert enkelt tilfælde af udstationering.

⁽¹⁾ EUT C 351 af 15.11.2012, s. 61.⁽²⁾ EUT C 17 af 19.1.2013, s. 67.⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 13.5.2014.⁽⁴⁾ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1).

- (6) Uanset det faktum, at vurderingen af de vejledende faktuelle elementer bør tilpasses til det enkelte tilfælde og tage hensyn til de særlige forhold, der gælder for situationen, bør situationer, der repræsenterer de samme faktuelle elementer, ikke føre til forskellige juridiske bedømmelser eller vurderinger fra kompetente myndigheders side i forskellige medlemsstater.
- (7) For at hindre, undgå og bekæmpe misbrug og omgåelse af de gældende regler blandt virksomheder, der uretmæssigt eller svigagtigt drager fordel af den frie udveksling af tjenesteydelser, som er fastsat i TEUF, og/eller af anvendelsen af direktiv 96/71/EF bør gennemførelsen og overvågningen af begrebet udstationering forbedres, og der bør indføres mere ensartede elementer, der letter en fælles fortolkning, på EU-plan.
- (8) Derfor skal de væsentlige faktuelle elementer, der karakteriserer udstationeringens midlertidige karakter, og betingelsen om, at arbejdsgiveren reelt er etableret i den medlemsstat, hvorfra udstationeringen finder sted, undersøges af den kompetente myndighed i værtsmedlemsstaten og, hvis dette er nødvendigt, i tæt samarbejde med etableringsmedlemsstaten.
- (9) Når de vurderer størrelsen på den omsætning, en virksomhed har realiseret i etableringsmedlemsstaten med henblik på at afgøre, om den pågældende virksomhed reelt udøver væsentlige aktiviteter, der ikke blot er intern forvaltning og/eller administrative aktiviteter, bør de kompetente myndigheder tage hensyn til forskelle i valutaers købekraft.
- (10) Elementerne i dette direktiv vedrørende gennemførelse af og kontrol med udstationering kan også hjælpe de kompetente myndigheder med at identificere arbejdstagere, der på falsk grundlag har erklæret at være selvstændige. I henhold til direktiv 96/71/EF er den relevante definition af arbejdstagerbegrebet den, der anvendes i lovgivningen i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren er udstationeret. Yderligere afklaring og forbedret kontrol med udstationering fra relevante myndigheders side ville fremme retssikkerheden og udgøre et nyttigt redskab, der ville bidrage til en effektiv bekæmpelse af proformaselvstændig beskæftigelse og sikre, at udstationerede arbejdstagere ikke på falsk grundlag erklæres for selvstændige, og dermed medvirke til at forebygge, undgå og bekæmpe omgåelse af de gældende regler.
- (11) Hvor der ikke er tale om en ægte udstationeringssituation, og der opstår en lovkonflikt, bør der tages behørigt hensyn til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 ⁽¹⁾ (»Rom I«) eller Romkonventionen ⁽²⁾, som har til formål at sikre, at arbejdstagere ikke bør berøves beskyttelse i medfør af bestemmelser, som ikke kan fraviges ved aftale, eller som kun kan fraviges til arbejdstagerens fordel. Medlemsstaterne bør sikre, at der findes foranstaltninger til tilstrækkelig beskyttelse af arbejdstagere, der ikke er reelt udstationerede.
- (12) Manglen på en attest vedrørende gældende bestemmelser om social sikring som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 ⁽³⁾ kan være en indikation på, at situationen ikke bør karakteriseres som en midlertidig udstationering til en anden medlemsstat end den, hvor arbejdstageren normalt arbejder, som led i udveksling af tjenesteydelser.
- (13) Ligesom direktiv 96/71/EF bør nærværende direktiv ikke være til hinder for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 og forordning (EF) nr. 987/2009 ⁽⁴⁾.
- (14) Hensynet til de forskelligartede arbejdsmarkedsordninger på nationalt plan og arbejdsmarkedets parter autonomi er udtrykkeligt anerkendt i TEUF.
- (15) I mange medlemsstater spiller arbejdsmarkedets parter en vigtig rolle i forbindelse med udstationering af arbejdstagere som led i udvekslingen af tjenesteydelser, eftersom de i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis kan fastlægge de forskellige niveauer, som en alternativ løsning eller parallelt hermed, for den gældende mindsteløn. Arbejdsmarkedets parter bør give meddelelse og informere om denne mindsteløn.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6).

⁽²⁾ Romkonventionen af 19. juni 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser åbnet for undertegnelse i Rom (80/934/EØF) (EFT L 266 af 9.10.1980, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 166 af 30.4.2004, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 987/2009 af 16. september 2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger (EUT L 284 af 30.10.2009, s. 1).

- (16) Passende og effektiv gennemførelse og håndhævelse er nøgleelementer i beskyttelsen af udstationerede arbejdstageres rettigheder og sikringen af ensartede spilleregler for tjenesteydere, hvorimod dårlig håndhævelse underminerer effektiviteten af EU-bestemmelserne på dette område. Et nært samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne og, hvor dette er relevant, regionale og lokale myndigheder er derfor afgørende, selv om man ikke må glemme den vigtige rolle, som arbejdstilsynene og arbejdsmarkedets parter spiller i den forbindelse. Gensidig tillid, samarbejdsånd, en løbende dialog og gensidig forståelse er afgørende i denne sammenhæng.
- (17) Effektive overvågningsprocedurer i medlemsstaterne er væsentlige for håndhævelsen af direktiv 96/71/EF og nærværende direktiv, og bør derfor etableres i hele Unionen.
- (18) Vanskeligheder med at få adgang til oplysninger om arbejds- og ansættelsesvilkår er meget ofte grunden til, at tjenesteydere ikke overholder de eksisterende regler. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at disse oplysninger gøres alment tilgængelige uden betaling, og at det sikres, at der er effektiv adgang hertil, ikke kun for tjenesteydere fra andre medlemsstater, men også for de berørte udstationerede arbejdstagere.
- (19) Er arbejds- og ansættelsesvilkår fastsat i kollektive aftaler, der finder generel anvendelse, bør medlemsstaterne med fuld respekt for arbejdsmarkedets parter autonomi sikre, at disse kollektive aftaler stilles alment til rådighed på en tilgængelig og gennemsigtig måde.
- (20) For at forbedre tilgængeligheden af oplysninger bør der etableres en central oplysningskilde i medlemsstaterne. Hver medlemsstat bør sørge for, at der findes et centralt officielt nationalt websted i overensstemmelse med standarderne for webtilgængelighed og andre passende kommunikationsmidler. Det centrale officielle nationale websted bør som minimum antage form af en webportal og bør tjene som indgang eller primært kontaktsted og bør indeholde klare og præcise links til de relevante informationskilder samt kortfattede oplysninger om indholdet af webstedet og de links, der henvises til. Sådanne websteder bør navnlig omfatte websteder, som er oprettet i henhold til EU-lovgivning for at fremme iværksættervirksomhed og/eller udvikling af udveksling af tjenesteydelser på tværs af grænserne. Værtsmedlemsstater bør oplyse om, hvilke frister deres nationale lovgivning fastsætter for tjenesteyderes opbevaring af dokumenter efter udstationeringsperioden.
- (21) Udstationerede arbejdstagere bør have ret til at modtage generel information fra værtsmedlemsstaten om national lovgivning og/eller praksis, som de er omfattet af.
- (22) Administrativt samarbejde og gensidig bistand mellem medlemsstaterne bør overholde reglerne om beskyttelse af personoplysninger i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽¹⁾ og være i overensstemmelse med nationale databeskyttelsesregler til gennemførelse af EU-lovgivningen. For så vidt angår det administrative samarbejde gennem informationssystemet for det indre marked (IMI) bør det også overholde Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²⁾ samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1024/2012 ⁽³⁾.
- (23) For at sikre, at de materielle regler om arbejds- og ansættelsesvilkår, der skal overholdes med hensyn til udstationerede arbejdstagere, anvendes korrekt og er underlagt tilsyn, bør medlemsstaterne kun anvende visse administrative krav og kontrolforanstaltninger over for virksomheder, der udstationerer arbejdstagere i forbindelse med levering af tjenesteydelser. Ifølge Den Europæiske Unions Domstols retspraksis kan sådanne krav og foranstaltninger begrundes i tvingende almene hensyn, som omfatter effektiv beskyttelse af arbejdstageres rettigheder, forudsat at kravene og foranstaltningerne er hensigtsmæssige med henblik på at sikre, at det forfulgte mål nås, og ikke går videre, end hvad der er nødvendigt for at nå det. Sådanne krav og foranstaltninger må kun indføres, hvis de kompetente myndigheder ikke kan udføre deres tilsyn effektivt uden de ønskede oplysninger, og/eller hvis mindre restriktive foranstaltninger ikke ville sikre, at målene for de nationale kontrolforanstaltninger, der anses for nødvendige, kan nås.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1024/2012 af 25. oktober 2012 om administrativt samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked og om ophævelse af Kommissionens beslutning 2008/49/EF (»IMI-forordningen«) (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 1).

- (24) En tjenesteyder bør sikre, at identiteten på de udstationerede arbejdstagere, som er inkluderet i tjenesteyderens erklæring med henblik på at muliggøre faktuelle kontroller på arbejdspladsen, kan kontrolleres af de kompetente myndigheder i løbet af udstationeringen.
- (25) En tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, bør uden unødigt forsinkelse underrette de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten om enhver vigtig ændring af de oplysninger, der er indeholdt i tjenesteyderens erklæring, for at muliggøre faktuelle kontroller på arbejdspladsen.
- (26) Forpligtelsen til at meddele Kommissionen administrative krav og kontrolforanstaltninger bør ikke udgøre en forhåndsgodkendelsesproces.
- (27) For at sikre en bedre og mere ensartet anvendelse af direktiv 96/71/EF og dets håndhævelse i praksis og, i videst muligt omfang, mindske forskelle i anvendelse og håndhævelse i Unionen bør medlemsstaterne sørge for, at der gennemføres effektivt og tilstrækkeligt tilsyn på deres område og således bl.a. bidrage til bekæmpelsen af sort arbejde i udstationeringssammenhæng, samtidig med at der overvejes andre lovgivningsmæssige initiativer til at håndtere denne problemstilling bedre.
- (28) Medlemsstaterne bør, hvor dette er relevant, i overensstemmelse med deres nationale lovgivning og/eller praksis, som opfølgning på tilsynet eller kontrollen forsyne den virksomhed, som er underlagt tilsyn eller kontrol, med et dokument, der indeholder alle relevante oplysninger.
- (29) Medlemsstaterne bør sikre, at det fornødne personale med de nødvendige kompetencer og kvalifikationer til at gennemføre tilsyn effektivt er til rådighed og gør det muligt uden unødigt forsinkelse at besvare anmodninger om oplysninger som fastsat i dette direktiv fra enten værtsmedlemsstaten eller etableringsmedlemsstaten.
- (30) Arbejdstilsyn, arbejdsmarkedets parter og andre kontrolorganer er af afgørende betydning i denne forbindelse, og de bør fortsat spille en afgørende rolle.
- (31) For at tilgodese arbejdsmarkedernes og arbejdsmarkedsordningers forskellighed på en fleksibel måde kan arbejdsmarkedets parter og/eller andre aktører og/eller organer undtagelsesvis overvåge visse arbejds- og ansættelsesvilkår for udstationerede arbejdstagere, forudsat at de giver de berørte personer en tilsvarende grad af beskyttelse og udøver overvågningen på en ikke-diskriminerende og objektiv måde.
- (32) Medlemsstaternes tilsynsmyndigheder og andre relevante overvågnings- og håndhævelsesorganer bør benytte sig af samarbejdet og udvekslingen af oplysninger som fastsat i den relevante lovgivning med henblik på at kontrollere, om de regler, der gælder for udstationerede arbejdstagere, overholdes.
- (33) Medlemsstaterne opfordres navnlig til at indføre en mere integreret tilgang til arbejdstilsyn. Behovet for at udvikle fælles standarder med henblik på at fastsætte sammenlignelige metoder, praksisser og minimumsstandarder på EU-plan bør ligeledes undersøges. Udviklingen af fælles standarder bør dog ikke resultere i, at medlemsstaterne bliver hindret i deres bestræbelser på effektivt at bekæmpe sort arbejde.
- (34) For at lette håndhævelsen af direktiv 96/71/EF og sikre dets mere effektive anvendelse bør der forefindes effektive klageordninger, hvorigennem udstationerede arbejdstagere kan indgive klager eller anlægge søgsmål, enten direkte eller, med disses samtykke, gennem relevante udpegede tredjemænd såsom fagforeninger eller andre sammenslutninger samt arbejdsmarkedets parters fælles institutioner. Dette bør ikke berøre anvendelsen af nationale procesuelle regler vedrørende repræsentation og forsvar i retten eller de beføjelser og andre rettigheder, som tilkommer fagforeninger og andre arbejdstagerrepræsentanter i henhold til national lovgivning og/eller praksis.
- (35) For at sikre, at en udstationeret arbejdstager får den korrekte løn, og forudsat at ydelser, der specifikt vedrører udstationeringen, kan betragtes som en del af mindstelønnen, bør disse ydelser kun fradrages lønningerne, hvis der er fastsat bestemmelser herom i henhold til national lovgivning, kollektive aftaler og/eller gældende praksis i værtsmedlemsstaten.

- (36) Overholdelse i praksis af de gældende regler på området for udstationering og effektiv beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder i denne forbindelse er et spørgsmål, der giver særlig anledning til bekymring i underkontrahentkæder, og bør sikres gennem passende foranstaltninger i overensstemmelse med den nationale lovgivning og/eller praksis og under overholdelse af EU-retten. Sådanne foranstaltninger kan omfatte frivillig indførelse, efter høring af de relevante arbejdsmarkedsparter, af en mekanisme med direkte underkontrahentansvar — sammen med eller i stedet for arbejdsgiverens ansvar — for så vidt angår nettoløntilgodehavender svarende til mindstelønnen og/eller udestående bidrag til fælles fonde eller arbejdsmarkedets parter institutioner, der er reguleret ved lovbestemmelser eller kollektive aftaler, i det omfang disse er omfattet af artikel 3, stk. 1, i direktiv 96/71/EF. Det står imidlertid medlemsstaterne frit for at fastsætte strammere ansvarsregler i deres nationale lovgivning eller i henhold til national lovgivning at gå videre på en ikke-diskriminerende og forholdsmæssig måde.
- (37) Medlemsstater, som har indført foranstaltninger til at sikre overholdelse af gældende regler i underkontrahentkæder, bør have mulighed for at fastsætte, at en (under)kontrahent under bestemte omstændigheder ikke bør kunne holdes ansvarlig, eller at ansvaret kan begrænses i tilfælde, hvor den pågældende (under)kontrahent har opfyldt kravene om rettidig omhu ("due diligence"). Disse foranstaltninger bør fastsættes i national lovgivning under hensyn til de specifikke forhold i den berørte medlemsstat, og de kan bl.a. omfatte foranstaltninger, som kontrahenten træffer med hensyn til dokumentation af overholdelse af administrative krav, og kontrolforanstaltninger med henblik på at sikre effektivt tilsyn med overholdelse af de gældende regler om udstationering af arbejdstagere.
- (38) Det giver anledning til bekymring, at det stadig er meget vanskeligt for medlemsstaterne at inddrive administrative sanktioner og/eller bøder på tværs af grænserne, og det er derfor nødvendigt at adressere spørgsmålet om gensidig anerkendelse af administrative sanktioner og/eller bøder.
- (39) Forskellene mellem medlemsstaternes systemer for fuldbyrdelse af administrative sanktioner og/eller bøder i grænseoverskridende situationer er til skade for et velfungerende indre marked og risikerer at gøre det meget vanskeligt, om ikke umuligt, at sikre, at udstationerede arbejdstagere nyder samme grad af beskyttelse i hele Unionen.
- (40) Effektiv håndhævelse af de materielle regler for udstationering af arbejdstagere som led i leveringen af tjenesteydelser bør sikres ved en specifik indsats med fokus på grænseoverskridende fuldbyrdelse af økonomiske administrative sanktioner og/eller bøder. En tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger på dette område er således en væsentlig forudsætning for at sikre en højere, mere ensartet og sammenlignelig grad af beskyttelse, som er nødvendig for et velfungerende indre marked.
- (41) Vedtagelse af fælles regler, som indfører gensidig bistand og støtte til fuldbyrdelsesforanstaltninger og omkostninger i forbindelse hermed samt vedtagelse af ensartede krav til meddelelse af afgørelser vedrørende pålagte administrative sanktioner og/eller bøder for manglende overholdelse af direktiv 96/71/EF og nærværende direktiv bør løse en række praktiske håndhævelsesproblemer på tværs af grænserne og sikre bedre meddelelse og håndhævelse af sådanne afgørelser truffet i en anden medlemsstat.
- (42) Viser det sig, at tjenesteyderen rent faktisk ikke er etableret i den angivne etableringsmedlemsstat, eller at adresse eller øvrige oplysninger om virksomheden er falske, bør de kompetente myndigheder ikke afslutte proceduren af formelle grunde, men bør undersøge sagen yderligere for at fastslå identiteten på den fysiske eller juridiske person, som er ansvarlig for udstationeringen.
- (43) Anerkendelsen af afgørelser om en administrativ sanktion og/eller bøde og anmodninger om inddrivelse af en sådan sanktion og/eller bøde bør være baseret på princippet om gensidig tillid. I den forbindelse bør grundene til ikkeanerkendelse eller afvisning af at inddrive en administrativ sanktion og/eller bøde begrænses til det nødvendige minimum.
- (44) Uanset indførelsen af mere ensartede regler med hensyn til grænseoverskridende fuldbyrdelse af administrative sanktioner og/eller bøder og behovet for flere fælles kriterier for at gøre opfølgingsprocedurer mere effektive i tilfælde af manglende betaling bør sådanne regler ikke berøre medlemsstaternes kompetence til at fastsætte, hvilke sanktioner, bøder eller inddrivelsesforanstaltninger der anvendes i national lovgivning. Derfor kan det instrument, der giver hjemmel til fuldbyrdelse eller effektivering af sådanne sanktioner og/eller bøder, hvis det er hensigtsmæssigt, og under hensyn til den nationale lovgivning og/eller praksis i den bistandssøgte medlemsstat, færdiggøres med eller ledsages eller erstattes af en akt, der hjemler ret til fuldbyrdelse eller effektivering i den bistandssøgte medlemsstat.

- (45) De mere ensartede regler bør ikke medføre en ændring af forpligtelsen til at respektere sagsøgtets grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder samt de grundlæggende retsgrundsætninger, der gælder for dem, som forankret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), såsom retten til kontradiktion, adgangen til effektive retsmidler og til en upartisk domstol samt *ne bis in idem*-princippet.
- (46) Dette direktiv har ikke til formål at fastsætte harmoniserede regler for retsligt samarbejde, retternes kompetence eller anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser på det civil- og handelsretlige område, eller at behandle spørgsmålet om, hvilken lov der skal finde anvendelse.
- (47) Medlemsstaterne bør træffe hensigtsmæssige foranstaltninger i tilfælde af manglende overholdelse af de forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv, herunder administrative og retslige procedurer, og bør indføre effektive, afskrækkende og forholdsmæssige sanktioner for overtrædelser af forpligtelserne i dette direktiv.
- (48) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, der anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig beskyttelse af personoplysninger (artikel 8), erhvervsfrihed og retten til at arbejde (artikel 15), friheden til at oprette og drive egen virksomhed (artikel 16), forhandlingsret og retten til kollektive skridt (artikel 28), retfærdige og rimelige arbejdsforhold (artikel 31), adgangen til effektive retsmidler og til en upartisk domstol (artikel 47), uskyldsformodningen og retten til et forsvar (artikel 48) samt retten til ikke at blive retsforfulgt eller straffet to gange for samme lovovertrædelse (*ne bis in idem*) (artikel 50), og skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (49) For at fremme en bedre og mere ensartet anvendelse af direktiv 96/71/EF er det hensigtsmæssigt at have et elektronisk informationsudvekslingssystem for at lette det administrative samarbejde, og de kompetente myndigheder bør anvende IMI så meget som muligt. Dette bør dog ikke være til hinder for anvendelsen af eksisterende og fremtidige bilaterale aftaler eller ordninger vedrørende administrativt samarbejde og gensidig bistand.
- (50) Målet for dette direktiv, nemlig at etablere en fælles ramme af passende bestemmelser, foranstaltninger og kontrolmekanismer, som er nødvendige for en bedre og mere ensartet gennemførelse, anvendelse og håndhævelse af direktiv 96/71/EF i praksis, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (51) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 45/2001 og har afgivet en udtalelse den 19. juli 2012 ⁽¹⁾ —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand

1. Ved dette direktiv etableres en fælles ramme af et sæt passende bestemmelser, foranstaltninger og kontrolmekanismer, der er nødvendige for en bedre og mere ensartet gennemførelse, anvendelse og håndhævelse af direktiv 96/71/EF i praksis, herunder foranstaltninger til at forebygge og straffe misbrug og omgåelse af de gældende regler, og direktivet berører ikke anvendelsesområdet for direktiv 96/71/EF.

⁽¹⁾ EUT C 27 af 29.1.2013, s. 4.

Dette direktiv har til formål at sikre overholdelse af et passende niveau for beskyttelse af udstationerede arbejdstagers rettigheder som led i udvekslingen af tjenesteydelser på tværs af grænserne, navnlig håndhævelsen af de arbejds- og ansættelsesvilkår, der gælder i den medlemsstat, hvor tjenesteydelsen skal leveres, jf. artikel 3 i direktiv 96/71/EF, samtidig med, at den frie udveksling af tjenesteydelser lettes for tjenesteyderne, og en fair konkurrence tjenesteydere imellem fremmes, hvorved det indre markeds funktion understøttes.

2. Dette direktiv påvirker på ingen måde udøvelsen af de grundlæggende rettigheder, der anerkendes i medlemsstaterne og på EU-plan, herunder retten eller friheden til at strejke eller retten til frit at tage andre skridt, der er omfattet af specifikke arbejdsmarkedsordninger i medlemsstaterne, i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis. Det berører heller ikke retten til at forhandle, indgå og håndhæve kollektive aftaler og retten til at tage kollektive skridt i overensstemmelse med national ret og/eller praksis.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »kompetent myndighed«: en myndighed eller et organ, hvilket kan omfatte det eller de i artikel 4 i direktiv 96/71/EF omhandlede forbindelseskontorer, som en medlemsstat har udpeget til at udføre opgaver som fastsat i direktiv 96/71/EF og nærværende direktiv
- b) »bistandssøgende myndighed«: en medlemsstats kompetente myndighed, der fremsætter en anmodning om bistand, oplysninger, meddelelse eller inddrivelse af en sanktion og/eller bøde, jf. kapitel VI
- c) »bistandssøgt myndighed«: en medlemsstats kompetente myndighed, hvortil en anmodning om bistand, oplysninger, meddelelse eller inddrivelse af en sanktion og/eller bøde rettes, jf. kapitel VI.

Artikel 3

Kompetente myndigheder og forbindelseskontorer

Med henblik på dette direktiv udpeger medlemsstaterne i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis en eller flere kompetente myndigheder, hvilket kan omfatte det eller de i artikel 4 i direktiv 96/71/EF omhandlede forbindelseskontor. Medlemsstaterne tager, når de udpeger deres kompetente myndigheder, behørigt hensyn til behovet for at sikre databeskyttelse af udvekslede oplysninger og de juridiske rettigheder for fysiske og juridiske personer, der måtte blive berørt. Medlemsstaterne forbliver i sidste ende ansvarlige for at sikre databeskyttelsen og de juridiske rettigheder for berørte personer og indfører passende mekanismer med henblik herpå.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater de kompetente myndigheders kontaktoplysninger. Kommissionen offentliggør og ajourfører regelmæssigt listen over kompetente myndigheder og forbindelseskontorer.

Andre medlemsstater og EU-institutioner skal respektere de enkelte medlemsstaters valg af kompetente myndigheder.

Artikel 4

Identifikation af en ægte udstationering og hindring af misbrug og omgåelse

1. Med henblik på at gennemføre, anvende og håndhæve direktiv 96/71/EF foretager de kompetente myndigheder en samlet bedømmelse af alle faktuelle elementer, der anses for at være nødvendige, herunder navnlig dem der er fastlagt i stk. 2 og 3 i denne artikel. Disse elementer er beregnet på at hjælpe de kompetente myndigheder, når de gennemfører inspektioner og kontroller, og når de har grund til tro, at en arbejdstager ikke opfylder betingelserne for at være udstationeret arbejdstager i henhold til direktiv 96/71/EF. Disse elementer indgår som vejledende faktorer i den samlede bedømmelse, der skal foretages, og må derfor ikke vurderes isoleret.

2. For at fastslå, hvorvidt en virksomhed reelt udøver andre væsentlige aktiviteter end udelukkende intern forvaltning og/eller administrative aktiviteter, foretager de kompetente myndigheder en samlet bedømmelse af alle faktuelle elementer, der kendetegner de aktiviteter, som en virksomhed set over en længere periode udøver i etableringsmedlemsstaten, og — hvis dette er nødvendigt — i værtsmedlemsstaten. Disse elementer kan navnlig omfatte:

- a) det sted, hvor virksomheden har hjemsted, og dennes administration er placeret, hvor den benytter kontorer, betaler skat og socialsikringsbidrag og, hvor dette er relevant, i overensstemmelse med national lovgivning har tilladelse til at udøve et erhverv eller er optaget i handelskamre eller faglige organisationer
- b) det sted, hvor de udsendte arbejdstagere hverves, og hvorfra de udstationeres
- c) den lovgivning, der finder anvendelse på de kontrakter, som virksomheden indgår dels med sine arbejdstagere, dels med sine kunder
- d) det sted, hvor virksomheden udøver sine vigtigste forretningsaktiviteter, og hvor den beskæftiger administrativt personale
- e) antallet af udførte kontrakter og/eller størrelsen af omsætningen i etableringsmedlemsstaten under hensyntagen til den specifikke situation for bl.a. nyetablerede virksomheder og SMV'er.

3. For at kunne vurdere, om en udstationeret arbejdstager midlertidigt udfører sit arbejde i en anden medlemsstat end den, hvor vedkommende normalt arbejder, undersøges alle faktuelle elementer, der karakteriserer et sådant arbejde og arbejdstagerens situation. Dette kan navnlig omfatte følgende elementer:

- a) at arbejdet udføres i en begrænset periode i en anden medlemsstat
- b) datoen, hvorpå udstationeringen starter
- c) at udstationeringen finder sted til en anden medlemsstat end den, hvori eller hvorfra arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde i henhold til forordning (EF) nr. 593/2008 (Rom I) og/eller Romkonventionen
- d) at den udstationerede arbejdstager vender tilbage til eller forventes at genoptage sit arbejde i den medlemsstat, fra hvilken den pågældende er udstationeret, efter færdiggørelsen af arbejdet eller leveringen af tjenesteydelserne, for hvilke han eller hun var udstationeret
- e) aktiviteternes beskaffenhed
- f) at udgifter til rejse, kost og logi er betalt eller godtgøres af arbejdsgiveren, der udstationerer arbejdstageren, og i bekræftende fald hvorledes betaling sker eller den anvendte godtgørelsesmetode
- g) eventuelle tidligere perioder, hvor stillingen har været besat af den samme eller af en anden (udstationeret) arbejdstager.

4. Manglende opfyldelse af et eller flere af de faktuelle elementer, der er fastsat i stk. 2 og 3, fører ikke automatisk til, at en situation udelukkes fra at blive karakteriseret som en udstationering. Vurderingen af disse elementer skal tilpasses til hvert enkelt tilfælde og tage hensyn til de særlige forhold, der kendetegner situationen.

5. De i denne artikel omhandlede elementer, som de kompetente myndigheder bruger i deres overordnede vurdering af, om en situation er en ægte udstationering, kan også anvendes til at fastslå, hvorvidt en person er omfattet af den gældende definition af en arbejdstager i henhold til artikel 2, stk. 2 i direktiv 96/71/EF. Medlemsstaterne bør lade sig vejlede bl.a. af konkrete forhold vedrørende det arbejde, der udføres, underordningsforhold og aflønning af arbejdstageren, uanset hvordan forholdet karakteriseres i en aftale, hvad enten det er kontraktuelt eller ej, som måtte være blevet indgået mellem parterne.

KAPITEL II

ADGANG TIL OPLYSNINGER

Artikel 5

Bedre adgang til oplysninger

1. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at oplysninger om de i artikel 3 i direktiv 96/71/EF omhandlede arbejds- og ansættelsesvilkår, som skal anvendes og overholdes af tjenesteyderne, gøres almindeligt tilgængelige uden betaling på en klar, gennemsigtig, fuldstændig og lettilgængelig måde, på afstand og ad elektronisk vej, i formater og i overensstemmelse med standarder for webtilgængelighed, der sikrer adgang for personer med handicap, og for at sikre, at forbindelseskontorerne eller de øvrige kompetente nationale myndigheder, jf. artikel 4 i direktiv 96/71/EF, er i stand til at udføre deres opgaver effektivt.
2. For yderligere at forbedre adgangen til oplysninger skal medlemsstaterne:
 - a) tydeligt, på en detaljeret og brugervenlig måde og i et tilgængeligt format angive på et centralt officielt nationalt websted og på andre passende måder, hvilke arbejds- og ansættelsesvilkår og/eller hvilke dele af deres nationale og/eller regionale lovgivning der finder anvendelse på udstationerede arbejdstagere på deres område
 - b) træffe de fornødne foranstaltninger med henblik på at gøre oplysninger alment tilgængelige på det centrale officielle nationale websted og på andre passende måder om, hvilke kollektive aftaler der finder anvendelse, og hvem de finder anvendelse på, og hvilke arbejds- og ansættelsesvilkår der skal anvendes af tjenesteydere fra andre medlemsstater, jf. direktiv 96/71/EF, herunder, så vidt det er muligt, links til eksisterende websteder og andre kontaktpunkter, navnlig de relevante parter på arbejdsmarkedet
 - c) stille oplysningerne til rådighed uden betaling for arbejdstagere og tjenesteydere på det/de officielle sprog i værtsmedlemsstaten og på de mest relevante sprog i forhold til efterspørgslen på dens arbejdsmarked — et valg, der lades være op til værtsmedlemsstaten. Disse oplysninger stilles til rådighed om muligt i form af en kortfattet brochure, hvoraf de vigtigste arbejdsvilkår fremgår, herunder en beskrivelse af procedurerne for indgivelse af klager og, efter anmodning, i formater, som er tilgængelige for personer med handicap; yderligere detaljerede oplysninger om arbejdsvilkår og sociale vilkår, der gælder for udstationerede arbejdstagere, herunder sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, gøres let tilgængelige og uden betaling
 - d) forbedre tilgængeligheden og klarheden af de relevante oplysninger, særlig dem på det centrale officielle nationale websted, jf. litra a)
 - e) anvise en kontaktperson i forbindelseskantoret, der er ansvarlig for at behandle anmodninger om oplysninger
 - f) holde landeoplysningerne ajour.
3. Kommissionen vil fortsat støtte medlemsstaterne på området for adgang til oplysninger.
4. Er de arbejds- og ansættelsesvilkår, der er omhandlet i artikel 3 i direktiv 96/71/EF, i overensstemmelse med national lovgivning, traditioner og praksis, herunder respekt for arbejdsmarkedets parter autonomi, fastsat i kollektive aftaler, jf. artikel 3, stk. 1 og 8, i nævnte direktiv, påser medlemsstaterne, at disse vilkår stilles til rådighed for tjenesteydere fra andre medlemsstater og udstationerede arbejdstagere på en lettilgængelig og gennemsigtig måde, og medlemsstaterne skal i den forbindelse søge at inddrage arbejdsmarkedets parter. De relevante oplysninger bør navnlig omfatte de forskellige mindstelønssatser og disses bestanddele, den metode, der anvendes til at beregne vederlag, og — hvor dette er relevant — kriterier for klassificering i de forskellige lønkategorier.
5. Medlemsstaterne anviser de organer og myndigheder, som arbejdstagere og virksomheder kan henvende sig til for at få generelle oplysninger om national lovgivning og praksis, som de er omfattet af for så vidt angår deres rettigheder og forpligtelser på den pågældende medlemsstats område.

KAPITEL III

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 6

Gensidig bistand — almindelige principper

1. Medlemsstaterne arbejder tæt sammen og yder hinanden gensidig bistand uden unødigt ophold for at lette gennemførelsen, anvendelsen og håndhævelsen af dette direktiv og direktiv 96/71/EF i praksis.
2. Medlemsstaternes samarbejde består navnlig i at besvare begrundede anmodninger om oplysninger fra kompetente myndigheder og i at udføre kontroller, tilsyn og undersøgelser med hensyn til de udstationeringssituationer, der er omhandlet i artikel 1, stk. 3, i direktiv 96/71/EF, herunder undersøgelser vedrørende eventuelle tilfælde af manglende overholdelse eller misbrug af de gældende regler om udstationering af arbejdstagere. Anmodninger om oplysninger omfatter oplysninger vedrørende en eventuel inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde eller meddelelse af en afgørelse om pålæg af en sådan sanktion og/eller bøde, jf. kapitel VI.
3. Medlemsstaternes samarbejde kan også omfatte fremsendelse og forkyndelse af dokumenter.
4. Med henblik på at besvare en anmodning om bistand fra kompetente myndigheder i en anden medlemsstat, sikrer medlemsstaterne, at tjenesteydere etableret på deres område meddeler deres kompetente myndigheder alle de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med deres virksomhed i overensstemmelse med national lovgivning. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger i tilfælde af manglende meddelelse af disse oplysninger.
5. Hvis en medlemsstat har problemer med at imødekomme en anmodning om oplysninger eller med at udføre kontroller, tilsyn eller undersøgelser, underretter den hurtigst muligt den bistanðssøgende medlemsstat, så der kan findes en løsning.

Hvis der er vedvarende problemer i forbindelse med udvekslingen af oplysninger, eller hvis udlevering af oplysninger vedvarende nægtes, træffer Kommissionen efter at være blevet underrettet, eventuelt via IMI, de nødvendige foranstaltninger.

6. Medlemsstaterne forelægger de oplysninger, som andre medlemsstater eller Kommissionen har anmodet om, i elektronisk form inden for følgende tidsfrister:
 - a) i hastetilfælde, der kræver søgning i registre, såsom sager vedrørende bekræftelse af momsregistrering, med henblik på undersøgelse af en etablering i en anden medlemsstat: snarest muligt og inden for højst to arbejdsdage fra modtagelsen af anmodningen.

Grunden til, at sagen haster, skal klart angives i anmodningen med nærmere oplysninger, som underbygger den hastende karakter
 - b) alle andre anmodninger om oplysninger, op til højst 25 arbejdsdage fra modtagelsen af anmodningen, medmindre medlemsstaterne i fællesskab aftaler en kortere tidsfrist.
7. Medlemsstaterne påser, at de registre over tjenesteydere, som de kompetente myndigheder har adgang til på deres område, er tilgængelige på samme vilkår for de tilsvarende kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater med henblik på gennemførelsen af dette direktiv og direktiv 96/71/EF, i det omfang medlemsstaterne har opført disse registre i IMI.
8. Medlemsstaterne sikrer, at de oplysninger, der udveksles af organer omhandlet i artikel 2, litra a), eller som fremsendes til dem, kun anvendes i forbindelse med den eller de sager, der ligger til grund for anmodningen.
9. Gensidigt administrativt samarbejde og gensidig bistand ydes uden betaling.

10. En anmodning om oplysninger udelukker ikke de kompetente myndigheder fra i overensstemmelse med den relevante nationale lovgivning og EU-lovgivning at træffe foranstaltninger til at undersøge og forebygge påståede overtrædelser af direktiv 96/71/EF eller nærværende direktiv.

*Artikel 7***Medlemsstaternes rolle inden for rammerne af det administrative samarbejde**

1. I henhold til principperne fastlagt i artikel 4 og 5 i direktiv 96/71/EF ligger ansvaret for at føre tilsyn med de arbejds- og ansættelsesvilkår, der skal overholdes i henhold til direktiv 96/71/EF i den periode, hvor en arbejdstager er udstationeret i en anden medlemsstat, hos myndighederne i værtsmedlemsstaten, om nødvendigt i samarbejde med myndighederne i etableringsmedlemsstaten.
2. Tjenesteyderens etableringsmedlemsstat skal fortsat overvåge, kontrollere og træffe de nødvendige tilsyns- eller håndhævelsesforanstaltninger i overensstemmelse med dennes nationale lovgivning, praksis og administrative procedurer i forhold til arbejdstagere, der er udstationeret i en anden medlemsstat.
3. Tjenesteyderens etableringsmedlemsstat bistår den medlemsstat, hvortil udstationeringen sker, for at sikre overholdelse af de betingelser, der er fastsat i direktiv 96/71/EF og i nærværende direktiv. Dette ansvar begrænser på ingen måde de muligheder, som den medlemsstat, hvortil udstationeringen sker, har for at overvåge, kontrollere eller træffe alle de nødvendige tilsyns- eller håndhævelsesforanstaltninger i overensstemmelse med dette direktiv og direktiv 96/71/EF.
4. Foreligger der konkrete forhold, der tyder på mulige uregelmæssigheder, meddeler en medlemsstat på eget initiativ den pågældende medlemsstat alle relevante oplysninger uden unødigt forsinkelse.
5. De kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten kan ligeledes, for hver levering af tjenesteydelser eller for hver tjenesteyder, anmode de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten om at fremlægge oplysninger, der kan påvise, at tjenesteyderen er lovligt etableret, at tjenesteyderens adfærd er redelig, og at tjenesteyderen ikke har overtrådt de gældende regler. De kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten meddeler disse oplysninger i overensstemmelse med artikel 6.
6. Kravene i denne artikel indebærer ikke en pligt for etableringsmedlemsstaten til at kontrollere faktiske forhold på den værtsmedlemsstats område, hvor tjenesteydelsen udføres. En sådan kontrol kan foretages af myndighederne i værtsmedlemsstaten på eget initiativ eller på anmodning af de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten, jf. artikel 10, og i overensstemmelse med de tilsynsbeføjelser, der er fastsat i værtsmedlemsstatens nationale lovgivning, praksis og administrative procedurer, og som er i overensstemmelse med EU-retten.

*Artikel 8***Ledsageforanstaltninger**

1. Medlemsstaterne træffer, med bistand fra Kommissionen, ledsageforanstaltninger for at udvikle, formidle og fremme udvekslingen mellem embedsmænd med ansvar for gennemførelsen af administrativt samarbejde og gensidig bistand samt overvågningen af overholdelsen og håndhævelsen af de gældende regler. Medlemsstaterne kan også træffe ledsagende foranstaltninger for at støtte organisationer, der yder information til udstationerede arbejdstagere.
2. Kommissionen vurderer behovet for finansiel støtte med henblik på at forbedre det administrative samarbejde og øge den gensidige tillid via projekter, herunder fremme af udvekslingen af relevante embedsmænd og relevant uddannelse samt udvikling og fremme af initiativer vedrørende bedste praksis, også bedste praksis udviklet af arbejdsmarkedets parter på EU-plan, f.eks. udvikling og ajourføring af databaser eller fælles websteder med generelle eller sektorspecifikke oplysninger om arbejds- og ansættelsesvilkår, som skal overholdes, samt indsamling og vurdering af omfattende oplysninger vedrørende udstationeringsprocessen.

Hvis Kommissionen konkluderer, at der er behov for det, anvender den, uden at dette berører Europa-Parlamentets og Rådets prærogativer under budgetproceduren, de tilgængelige finansieringsinstrumenter, der har til formål at styrke det administrative samarbejde.

3. Under hensyntagen til arbejdsmarkedets parter autonomi kan Kommissionen og medlemsstaterne sikre, at der stilles tilstrækkelig støtte til rådighed for relevante initiativer, som arbejdsmarkedets parter tager på europæisk og nationalt plan med henblik på at informere virksomheder og arbejdstagere om de gældende arbejds- og ansættelsesvilkår i henhold til dette direktiv og i direktiv 96/71/EF.

KAPITEL IV

OVERVÅGNING AF OVERHOLDELSEN

Artikel 9

Administrative krav og nationale kontrolforanstaltninger

1. Medlemsstaterne må kun indføre administrative krav og kontrolforanstaltninger, der er nødvendige for at sikre effektiv overvågning af overholdelsen af de forpligtelser, som er fastsat i dette direktiv og i direktiv 96/71/EF, hvis disse er berettigede og forholdsmæssige i forhold til EU-retten.

Med henblik herpå kan medlemsstaterne navnlig indføre følgende foranstaltninger:

- a) en forpligtelse for en tjenesteyder, der er etableret i en anden medlemsstat, til at afgive en simpel erklæring til de ansvarlige nationale kompetente myndigheder senest ved påbegyndelsen af udførelsen af tjenesteydelsen på det (eller et af de) officielle sprog i værtsmedlemsstaten eller et andet (eller andre) sprog, der accepteres af værtsmedlemsstaten, med de relevante oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere de faktiske forhold på arbejdspladsen, herunder:
 - i) tjenesteyderens identitet
 - ii) det forventede antal tydeligt identificerbare udstationerede arbejdstagere
 - iii) de personer, der er nævnt i litra e) og f)
 - iv) udstationeringens forventede varighed og planlagte begyndelses- og slutdato
 - v) arbejdspladsens adresse(r), samt
 - vi) arten af de tjenesteydelser, der begrundes udstationeringen
- b) en forpligtelse til at have eller tilgængeliggøre og/eller opbevare kopier i papirform eller elektronisk form af ansættelseskontrakten eller et tilsvarende dokument som omhandlet i direktiv 91/533/EØF ⁽¹⁾, herunder, hvor det er hensigtsmæssigt eller relevant, de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 4 i nævnte direktiv, lønsedler, arbejdsedler med angivelse af den daglige arbejdstids begyndelses- og sluttidspunkt samt varighed og bevis for betaling af lønninger eller kopier af tilsvarende dokumenter under udstationeringen, på et tilgængeligt og klart defineret sted på dens område, såsom arbejdspladsen eller byggepladsen eller for mobile arbejdstagere i transportsektorens vedkommende udgangsbasen eller det køretøj, med hvilket tjenesteydelsen leveres
- c) en forpligtelse til inden for en rimelig tidsfrist efter udstationeringsperioden at forelægge de dokumenter, der er nævnt i litra b), på anmodning af værtsmedlemsstatens myndigheder
- d) en forpligtelse til at levere en oversættelse af de i litra b) nævnte dokumenter til (et af) værtsmedlemsstatens officielle sprog eller til et andet eller andre sprog, der accepteres af værtsmedlemsstaten
- e) en forpligtelse til at udpege en person, der skal holde forbindelse til de kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten, hvor tjenesteydelserne leveres, og til om nødvendigt at sende og modtage dokumenter og/eller meddelelser
- f) en forpligtelse til om nødvendigt at udpege en kontaktperson, der fungerer som en repræsentant, gennem hvilken de relevante parter på arbejdsmarkedet kan søge at foranledige tjenesteyderen til at indlede kollektive forhandlinger i værtsmedlemsstaten i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis i den periode, hvor tjenesteydelserne leveres. Denne person kan være forskellig fra den i litra e) nævnte person og behøver ikke at være til stede i værtsmedlemsstaten, men skal stå til rådighed på rimelig og begrundet anmodning.

2. Medlemsstaterne kan indføre andre administrative krav og kontrolforanstaltninger, i tilfælde af, at der opstår situationer eller en ny udvikling, hvor de eksisterende administrative krav og kontrolforanstaltninger ikke forekommer tilstrækkelige eller virkningsfulde nok til at sikre effektiv overvågning af overholdelsen af de forpligtelser, der er fastsat i direktiv 96/71/EF og i nærværende direktiv, forudsat at disse er berettigede og forholdsmæssigt afpassede.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/533/EØF af 14. oktober 1991 om arbejdsgiverens pligt til at underrette arbejdstageren om vilkårene for arbejdskontrakten eller ansættelsesforholdet (EFT L 288 af 18.10.1991, s. 32).

3. Intet i denne artikel berører andre forpligtelser, der er afledt af EU-lovgivningen, herunder de af Rådets direktiv 89/397/EØF ⁽¹⁾ og forordning (EF) nr. 883/2004 afledte forpligtelser og/eller forpligtelser i henhold til national lovgivning, vedrørende beskyttelse eller ansættelse af arbejdstagere, forudsat at sidstnævnte finder ligelig anvendelse på virksomheder, der er etableret i den berørte medlemsstat, og at de er berettigede og forholdsmæssigt afpassede.
4. Medlemsstaterne sikrer, at procedurer og formaliteter vedrørende udstationering af arbejdstagere, jf. denne artikel, kan gennemføres af virksomhederne på brugervenlig vis, på afstand og så vidt muligt ad elektronisk vej.
5. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og informerer tjenesteyderne om eventuelle foranstaltninger som omhandlet i stk. 1 og 2, som de anvender eller har gennemført. Kommissionen underretter de øvrige medlemsstater om disse foranstaltninger. Oplysningerne til tjenesteyderne gøres alment tilgængelige på et centralt nationalt websted på det eller de mest relevante sprog som fastsat af medlemsstaten.

Kommissionen overvåger nøje anvendelsen af de i stk. 1 og 2 omhandlede foranstaltninger, vurderer, om de overholder EU-lovgivningen, og træffer, hvis det er hensigtsmæssigt, de nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med sine beføjelser i henhold til TEUF.

Kommissionen aflægger regelmæssigt rapport til Rådet om de foranstaltninger, som medlemsstaterne har givet meddelelse om, og i relevant omfang om status for dens analyse og/eller vurdering.

Artikel 10

Tilsyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at passende og effektive kontrol- og overvågningsmekanismer i overensstemmelse med national lovgivning og praksis, er indført, og at de myndigheder, der er udpeget i henhold til national lovgivning, foretager effektivt og tilstrækkeligt tilsyn på deres område for at kontrollere og overvåge, at bestemmelserne i direktiv 96/71/EF overholdes, idet de tager hensyn til de relevante bestemmelser i nærværende direktiv og dermed sikrer, at de anvendes og håndhæves korrekt. Uanset muligheden for at gennemføre stikprøvekontroller, baseres tilsynet først og fremmest på en risikovurdering fra de kompetente myndigheder. Risikovurderingen kan identificere de erhvervssektorer, hvor der anvendes flest udstationerede arbejdstagere med henblik på udførelse af tjenesteydelser på deres område. I forbindelse med en sådan risikovurdering kan der navnlig tages hensyn til gennemførelsen af store infrastrukturprojekter, tilstedeværelsen af lange kæder af underkontrahenter, geografisk nærhed, særlige problemer og behov i bestemte sektorer, tidligere overtrædelser samt sårbarheden hos bestemte grupper af arbejdstagere.
2. Medlemsstaterne sikrer, at tilsyn og kontrol af overholdelsen af denne artikel ikke er diskriminerende og/eller uforholdsmæssig, idet der tages hensyn til de relevante bestemmelser i dette direktiv.
3. Hvis der under tilsyn og på baggrund af artikel 4 er behov for oplysninger, handler værtsmedlemsstaten og etableringsmedlemsstaten i overensstemmelse med reglerne om administrativt samarbejde. Navnlig samarbejder de kompetente myndigheder i henhold til de regler og principper, der er fastlagt i artikel 6 og 7.
4. I medlemsstater, hvor fastsættelsen af arbejds- og ansættelsesvilkår for udstationerede arbejdstagere, jf. artikel 3 i direktiv 96/71/EF, og særlig mindsteløn og arbejdstid, i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis er overladt til arbejdsmarkedets parter, kan disse parter på et passende niveau og på de betingelser, der er fastsat af medlemsstaterne, også overvåge anvendelsen af de relevante arbejds- og ansættelsesvilkår for udstationerede arbejdstagere, forudsat at en tilstrækkelig grad af beskyttelse svarende til den, der følger af direktiv 96/71/EF og nærværende direktiv, er garanteret.
5. Medlemsstater, hvor arbejdstilsynene ikke har nogen kompetence, når det gælder kontrol og overvågning af arbejdsforholdene og/eller arbejds- og ansættelsesvilkårene for udstationerede arbejdstagere, kan i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis etablere, ændre eller opretholde ordninger, procedurer og mekanismer, der garanterer overholdelse af disse arbejds- og ansættelsesvilkår, forudsat at ordningerne giver de berørte personer en passende grad af beskyttelse svarende til den, der følger af direktiv 96/71/EF og nærværende direktiv.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejde (EFT L 183 af 29.6.1989, s. 1).

KAPITEL V

HÅNDHÆVELSE

Artikel 11

Forsvar af rettigheder — lettere klageadgang — efterbetalinger

1. Med henblik på håndhævelse af forpligtelserne i medfør af direktiv 96/71/EF, særlig artikel 6, og nærværende direktiv sikrer medlemsstaterne, at der findes effektive mekanismer, som udstationerede arbejdstagere kan anvende til at indgive direkte klager over deres arbejdsgivere, og at de har ret til at indlede retslige eller administrative procedurer, også i den medlemsstat, på hvis område arbejdstagerne er eller var udstationeret, hvis arbejdstagerne mener, at de har lidt tab eller skade som følge af en manglende overholdelse af gældende regler, også efter at det forhold, under hvilke den manglende overholdelse angiveligt har fundet sted, er ophørt.
2. Stk. 1 berører ikke retternes kompetence i medlemsstaterne som fastlagt i bl.a. de relevante EU-retlige instrumenter og/eller internationale konventioner.
3. Medlemsstaterne sikrer, at fagforeninger og andre tredjeparter, f.eks. foreninger, organisationer og andre juridiske enheder, der i overensstemmelse med kriterierne i deres nationale lovgivning har en legitim interesse i at sikre, at dette direktiv og direktiv 96/71/EF overholdes, er berettigede til, på vegne af eller til støtte for den udstationerede arbejdstager eller dennes arbejdsgiver og med deres godkendelse, at indtræde som part i klagen til retslige eller administrative instanser med henblik på gennemførelse af dette direktiv og direktiv 96/71/EF og/eller håndhævelse af forpligtelserne i dette direktiv og direktiv 96/71/EF.
4. Stk. 1 og 3 berører ikke:
 - a) nationale bestemmelser vedrørende forældelses- eller tidsfrister for lignende sagsanlæg, forudsat at de ikke anses for at gøre det nærmest umuligt eller overdrevent vanskeligt at udøve disse rettigheder
 - b) andre beføjelser og kollektive rettigheder, som arbejdsmarkedets parter, arbejdstagere og arbejdsgiverrepræsentanter måtte have i henhold til national lovgivning og/eller praksis
 - c) nationale processuelle regler vedrørende repræsentation og forsvar i retten.
5. Udstationerede arbejdstagere, som indleder retslige eller administrative skridt, jf. stk. 1, skal være beskyttet mod ugunstig behandling fra deres arbejdsgivers side.
6. Medlemsstaterne sørger for, at den udstationerede arbejdstagers arbejdsgiver er ansvarlig for eventuelle rettigheder, der tilkommer den pågældende udstationerede arbejdstager som følge af kontraktforholdet mellem arbejdsgiveren og den udstationerede arbejdstager.

Medlemsstaterne sørger navnlig for, at de nødvendige ordninger indføres for at sikre, at udstationerede arbejdstagere kan modtage:

- a) eventuelle nettoløntilgodehavender i henhold til de gældende arbejds- og ansættelsesvilkår, der er omhandlet i artikel 3 i direktiv 96/71/EF
- b) eventuel efterbetaling eller tilbagebetaling af skat eller socialsikringsbidrag, der er uretmæssigt tilbageholdt i deres løn
- c) en godtgørelse for uforholdsmæssigt store omkostninger i forhold til nettovederlaget eller til kvaliteten af den bolig, der stilles til rådighed af arbejdsgiveren, og hvortil der er tilbageholdt eller fradraget et beløb i vederlaget
- d) bidrag til fælles fonde eller arbejdsmarkedsinstitutioner, der er uretmæssigt tilbageholdt i deres løn, hvor dette er relevant.

Dette stykke finder også anvendelse i tilfælde, hvor de udstationerede arbejdstagere er vendt tilbage fra den medlemsstat, hvor de var udstationeret.

Artikel 12

Underkontrahentansvar

1. For at imødegå svig og misbrug kan medlemsstaterne efter høring af de relevante parter på arbejdsmarkedet i overensstemmelse med national lovgivning og/eller praksis træffe yderligere foranstaltninger på en ikke-diskriminerende og forholdsmæssig måde for at sikre, at den kontrahent, som arbejdsgiveren (tjenesteyderen), jf. artikel 1, stk. 3, i direktiv 96/71/EF, er direkte underkontrahent i forhold til, når det drejer sig om underkontrahentkæder, sammen med eller i stedet for arbejdsgiveren kan holdes ansvarlig af den udstationerede arbejdstager for så vidt angår nettoløntilgodehavender svarende til mindstelønnen og/eller bidrag til fælles fonde eller arbejdsmarkedsinstitutioner, i det omfang de er omfattet af artikel 3 i direktiv 96/71/EF.

2. Med hensyn til de aktiviteter, der er omhandlet i bilaget til direktiv 96/71/EF, indfører medlemsstaterne foranstaltninger, der sikrer, at udstationerede arbejdstagere i underkontrahentkæder kan holde den kontrahent, som arbejdsgiveren er direkte underkontrahent i forhold til, ansvarlig sammen med eller i stedet for arbejdsgiveren for så vidt angår udstationerede arbejdstagers rettigheder som anført i denne artikels stk. 1.

3. Det ansvar, der er omhandlet i stk. 1 og 2, er begrænset til de rettigheder, som arbejdstagerne har erhvervet som led i det kontraktlige forhold mellem kontrahenten og dennes underkontrahent.

4. Medlemsstaterne kan i overensstemmelse med EU-retten ligeledes indføre strengere ansvarsregler i deres nationale ret, hvilket skal ske på en ikke-diskriminerende og forholdsmæssigt afpasset måde med hensyn til anvendelsesområdet for og omfanget af ansvar ved underleverance. Medlemsstaterne kan også i overensstemmelse med EU-retten indføre et sådant ansvar i andre sektorer end dem, der er omhandlet i bilaget til direktiv 96/71/EF.

5. Medlemsstaterne kan i de i stk. 1, 2 og 4 omhandlede tilfælde fastsætte, at en kontrahent, der har opfyldt kravene om rettidig omhu («due diligence») som defineret i den nationale lovgivning, ikke kan holdes ansvarlig.

6. I stedet for de i stk. 2 omhandlede ansvarsregler kan medlemsstaterne træffe andre passende håndhævelsesforanstaltninger i henhold til EU-lovgivningen og national lovgivning og/eller praksis, som i et direkte underkontrahentforhold giver mulighed for effektive og forholdsmæssige sanktioner over for kontrahenten for at imødegå svig og misbrug i situationer, hvor arbejdstagere har vanskeligheder med at få respekteret deres rettigheder.

7. Medlemsstaterne oplyser Kommissionen om foranstaltninger, der træffes i henhold til denne artikel, og gør oplysningerne alment tilgængelige på det eller de mest relevante sprog, et valg, der overlades til medlemsstaterne.

For så vidt angår stk. 2 skal oplysningerne til Kommissionen indeholde elementer, der fastlægger ansvaret i underkontrahentkæder.

For så vidt angår stk. 6 skal oplysningerne til Kommissionen indeholde elementer, der redegør for effektiviteten af de alternative nationale foranstaltninger med hensyn til ansvarsreglerne i stk. 2.

Kommissionen stiller disse oplysninger til rådighed for de øvrige medlemsstater.

8. Kommissionen overvåger nøje anvendelsen af denne artikel.

KAPITEL VI

FULDBYRDELSE AF ØKONOMISKE ADMINISTRATIVE SANKTIONER OG/ELLER BØDER PÅ TVÆRS AF GRÆNSERNE*Artikel 13***Anvendelsesområde**

1. Uden at det berører de midler, der er indført eller måtte blive indført i anden EU-lovgivning, finder principperne om gensidig bistand og gensidig anerkendelse samt de foranstaltninger og procedurer, der er fastsat i dette kapitel, anvendelse ved fuldbyrdelse på tværs af grænserne af økonomiske administrative sanktioner og/eller bøder, som er pålagt en tjenesteyder, der er etableret i en medlemsstat, for manglende overholdelse af de gældende regler for udstationering af arbejdstagere i en anden medlemsstat.

2. Dette kapitel finder anvendelse på økonomiske administrative sanktioner og/eller bøder, herunder gebyrer og tillægsgebyrer, som pålægges af kompetente myndigheder eller bekræftes af administrative eller retslige instanser eller, hvor dette er relevant, som følger af arbejdsretten, for manglende overholdelse af direktiv 96/71/EF eller nærværende direktiv.

Dette kapitel finder ikke anvendelse på fuldbyrdelsen af sanktioner, der er omfattet af anvendelsesområdet for Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA ⁽¹⁾, Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 ⁽²⁾ eller Rådets afgørelse 2006/325/EF ⁽³⁾.

*Artikel 14***Udpegelse af de kompetente myndigheder**

Hver medlemsstat meddeler via IMI Kommissionen, hvilken eller hvilke myndigheder der i henhold til den nationale ret er kompetent(e) i forbindelse med dette kapitel. Medlemsstaterne kan, hvis det er nødvendigt som følge af organiseringen af deres interne systemer, udpege en eller flere centrale myndigheder som ansvarlige for den administrative fremsendelse og modtagelse af anmodninger samt til at bistå andre relevante myndigheder.

*Artikel 15***Generelle principper — gensidig bistand og anerkendelse**

1. På anmodning af den bistanðssøgende myndighed skal den bistanðssøgte myndighed med forbehold af artikel 16 og 17:

- a) inddrive en administrativ sanktion og/eller bøde, som er blevet pålagt af en kompetent myndighed i overensstemmelse med den bistanðssøgende medlemsstats love og procedurer eller bekræftet af en administrativ eller retslig instans eller, hvor dette er relevant, af arbejdsretten, som ikke kan appelleres yderligere, eller
- b) meddele en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde.

Den bistanðssøgte myndighed meddeler desuden ethvert andet relevant dokument, der vedrører inddrivelsen af en sådan sanktion og/eller bøde, herunder retsafgørelsen eller den endelige afgørelse, som kan være en bekræftet genpart, der udgør retsgrundlaget for og adkomsten i forbindelse med anmodningen om inddrivelse.

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte, (EUT L 76 af 22.3.2005, s. 16).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2006/325/EF af 27. april 2006 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT L 120 af 5.5.2006, s. 22).

2. Den bistandssøgende myndighed sikrer, at anmodningen om inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde eller meddelelsen af en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde finder sted i overensstemmelse med gældende love, bestemmelser og administrativ praksis i den pågældende medlemsstat.

En sådan anmodning fremsættes kun, når den bistandssøgende myndighed ikke selv kan inddrive eller give meddelelse i overensstemmelse med gældende nationale love, bestemmelser og administrativ praksis.

Den bistandssøgende myndighed fremsætter ikke en anmodning om inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde eller meddelelse af en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde, hvis og så længe den pågældende sanktion og/eller bøde og den underliggende fordring og/eller det instrument, der hjemler ret til fuldbyrdelse i den bistandssøgende medlemsstat, anfægtes eller er genstand for indsigelse i den pågældende medlemsstat.

3. Den kompetente myndighed, der anmodes om at inddrive en administrativ sanktion og/eller bøde eller meddele en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde, som er fremsendt i overensstemmelse med dette kapitel og med artikel 21, anerkender den uden at kræve andre formaliteter, og træffer straks alle de nødvendige foranstaltninger til at effektuere den, medmindre den bistandssøgte myndighed beslutter at påberåbe sig en af afvisningsgrundene i artikel 17.

4. Med henblik på inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde eller meddelelse af en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde handler den bistandssøgte myndighed i overensstemmelse med gældende nationale love, bestemmelser og administrativ praksis i den bistandssøgte medlemsstat vedrørende samme — eller hvis denne ikke findes — en lignende overtrædelse eller afgørelse.

Den bistandssøgte myndigheds meddelelse af en afgørelse om en administrativ sanktion og/eller bøde og anmodningen om inddrivelse skal i overensstemmelse med nationale love, bestemmelser og administrativ praksis i den bistandssøgte medlemsstat anses for at have samme virkning, som hvis den var foretaget af den bistandssøgende medlemsstat.

Artikel 16

Anmodning om inddrivelse eller meddelelse

1. Den bistandssøgende myndigheds anmodning om inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde samt meddelelse af en afgørelse om en sådan sanktion og/eller bøde fremsættes uden unødigt forsinkelse ved hjælp af et ensartet instrument og skal som minimum angive:

- a) navn og kendt adresse på adressaten samt alle andre relevante data eller oplysninger til identifikation af vedkommende
- b) et sammendrag af de faktiske forhold og omstændighederne ved overtrædelsen, overtrædelsens art og de relevante gældende regler
- c) det instrument, der giver hjemmel til fuldbyrdelse i den bistandssøgende medlemsstat, og alle andre relevante oplysninger eller dokumenter, herunder retslige, vedrørende den underliggende fordring og den administrative sanktion og/eller bøde, og
- d) navn, adresse og andre kontaktoplysninger vedrørende den kompetente myndighed, der er ansvarlig for vurdering af den administrative sanktion og/eller bøden, og, hvis der ikke er tale om den samme, det kompetente organ, hvor der kan indhentes yderligere oplysninger om sanktionen og/eller bøden eller mulighederne for at anfægte betalingspligten eller beslutningen om at pålægge den.

2. Ud over det i stk. 1 fastsatte skal der i anmodningen angives:

- a) for en meddelelse af en afgørelse: formålet med meddelelsen og fristen for dens effektivering
- b) for en anmodning om inddrivelse: den dato, hvor retsafgørelsen eller afgørelsen blev eksigibel eller endelig, en beskrivelse af arten og størrelsen af den administrative sanktion og/eller bøden, eventuelle datoer, der er relevante for fuldbyrdelsesprocessen, herunder om og i så fald hvordan retsafgørelsen eller afgørelsen er blevet forkyndt for sagsøgte og/eller truffet over for en udebleven sagsøgt, og en bekræftelse fra den bistandssøgende myndighed af, at sanktionen og/eller bøden ikke kan appelleres yderligere, samt den underliggende fordring, for hvilken anmodningen fremsættes, og dens forskellige dele.

3. Den bistandssøgte myndighed tager alle nødvendige skridt til at meddele tjenesteyderen anmodningen om inddrivelse eller afgørelsen om en administrativ sanktion og/eller bøde og de relevante dokumenter, hvor dette er nødvendigt, i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og/eller praksis så snart som muligt og senest inden en måned efter modtagelsen af anmodningen.

Den bistandssøgte myndighed informerer snarest muligt den bistandssøgende myndighed om:

- a) hvilke foranstaltninger der er blevet truffet i forbindelse med dennes anmodning om inddrivelse og meddelelse, og, mere specifikt, på hvilken dato adressaten fik meddelelsen
- b) grundene til afvisning, såfremt den afviser at efterkomme en anmodning om inddrivelse af en administrativ sanktion og/eller bøde eller at meddele en afgørelse om en administrativ sanktion og/eller bøde i overensstemmelse med artikel 17.

Artikel 17

Grunde til afvisning

De bistandssøgte myndigheder er ikke forpligtet til at efterkomme en anmodning om inddrivelse eller en meddelelse, hvis anmodningen ikke indeholder de oplysninger, der er anført i artikel 16, stk. 1 og 2, er ufuldstændig eller helt åbenbart ikke svarer til den underliggende afgørelse.

Desuden kan de bistandssøgte myndigheder afvise at efterkomme en anmodning om inddrivelse under følgende omstændigheder:

- a) det står klart efter den bistandssøgte myndigheds undersøgelser, at de forventede omkostninger eller ressourcer, der skal til for at inddrive den administrative sanktion og/eller bøden, ikke står i et rimeligt forhold til det beløb, der skal inddrives, eller ville være forbundet med væsentlige vanskeligheder
- b) den samlede økonomiske sanktion og/eller bøde er på mindre end 350 EUR eller et beløb svarende hertil
- c) sagsøgtes grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder og retsgrundsætninger, der gælder for dem, som fastsat i den bistandssøgte medlemsstats forfatning, respekteres ikke.

Artikel 18

Suspension af proceduren

1. Hvis den administrative sanktion og/eller bøde og/eller den underliggende fordring anfægtes eller appelleres under inddrivelses- eller meddelelsesproceduren af den pågældende tjenesteyder eller en interesseret part, suspenderes den grænseoverskridende fuldbyrdelsesprocedure for sanktionen og/eller bøden, indtil der foreligger en afgørelse fra det rette kompetente organ eller den rette myndighed i den bistandssøgende medlemsstat om spørgsmålet.

Enhver anfægtelse eller appel indgives til den bistandssøgende medlemsstats relevante kompetente organ eller myndighed.

Den bistandssøgende myndighed underretter straks den bistandssøgte myndighed om indsigelsen.

2. Tvister vedrørende de fuldbyrdelsesforanstaltninger, der træffes i den bistandssøgte medlemsstat, eller vedrørende gyldigheden af en meddelelse foretaget af en bistandssøgt myndighed indbringes for den kompetente instans eller retslige myndighed i denne medlemsstat i overensstemmelse med gældende love og bestemmelser.

Artikel 19

Omkostninger

1. De beløb, som er inddrevet i forbindelse med de sanktioner og/eller bøder, der er omhandlet i dette kapital, tilfalder den bistandssøgte myndighed.

Den bistandssøgte myndighed inddriver de skyldige beløb i sin medlemsstats valuta i overensstemmelse med de love og administrative bestemmelser og procedurer eller praksis, der gælder for tilsvarende fordringer i denne medlemsstat.

Den bistandssøgte myndighed konverterer om nødvendigt i overensstemmelse med sin nationale lovgivning og/eller praksis sanktionen og/eller bøden til den bistandssøgte stats valuta til kursen på den dato, hvor sanktionen og/eller bøden blev pålagt.

2. Medlemsstaterne må ikke afkræve hinanden godtgørelse af omkostninger i forbindelse med den gensidige bistand, som de yder hinanden i medfør af dette direktiv eller som følge af dets anvendelse.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 20

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter regler for sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de gennemføres og overholdes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne meddeler disse bestemmelser til Kommissionen senest den 18. juni 2016. De meddeler straks eventuelle senere ændringer af disse.

Artikel 21

Informationssystemet for det indre marked

1. Det administrative samarbejde og den gensidige bistand mellem de kompetente myndigheder i medlemsstaterne, jf. artikel 6 og 7, artikel 10, stk. 3, samt artikel 14-18 skal foregå gennem det informationssystem for det indre marked (IMI), der er oprettet ved forordning (EU) nr. 1024/2012.

2. Medlemsstaterne kan anvende bilaterale aftaler eller ordninger for administrativt samarbejde og gensidig bistand mellem deres kompetente myndigheder for så vidt angår anvendelse og overvågning af de arbejds- og ansættelsesvilkår, der finder anvendelse på udstationerede arbejdstagere, jf. artikel 3 i direktiv 96/71/EF, hvis disse aftaler eller ordninger ikke forringer de berørte arbejdstageres og virksomheders rettigheder og forpligtelser.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de bilaterale aftaler og/eller ordninger, de anvender, og gør teksten til disse bilaterale aftaler almindeligt tilgængelig.

3. I forbindelse med bilaterale aftaler eller ordninger, jf. stk. 2, skal medlemsstaternes kompetente myndigheder anvende IMI så meget som muligt. Har en kompetent myndighed i en af de berørte medlemsstater anvendt IMI, skal en eventuel påkrævet opfølgning under alle omstændigheder om muligt ske via IMI.

Artikel 22

Ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012

I bilaget til forordning (EU) nr. 1024/2012 tilføjes følgende numre:

- »6. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser (*): artikel 4.
7. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/67/EU af 15. maj 2014 om håndhævelse af direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser og om ændring af forordning (EU) nr. 1024/2012 om administrativt samarbejde via informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen») (**): artikel 6 og 7, artikel 10, stk. 3, samt artikel 14-18.

(*) EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.

(**) EUT L 159 af 28.5.2014, s. 11.«.

*Artikel 23***Gennemførelse**

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 18. juni 2016. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale love og administrative bestemmelser, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

*Artikel 24***Revision**

1. Kommissionen reviderer anvendelsen og gennemførelsen af dette direktiv.

Senest den 18. juni 2019 aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om dets anvendelse og gennemførelse og foreslår de fornødne ændringer, hvis dette er relevant.

2. I sin revision vurderer Kommissionen efter høring af medlemsstaterne og, hvor dette er relevant, arbejdsmarkedets parter på EU-plan, navnlig:

- a) nødvendigheden og hensigtsmæssigheden af de faktuelle elementer til identificering af en ægte udstationering, herunder muligheden af at ændre eksisterende eller udarbejde nye elementer, der skal tages i betragtning for at fastslå, om en virksomheden er ægte, og om en udstationeret arbejdstager udfører sit arbejde midlertidigt, jf. artikel 4
- b) om de foreliggende oplysninger vedrørende udstationeringsprocessen er tilstrækkelige
- c) hensigtsmæssigheden og tilstrækkeligheden af de nationale kontrolforanstaltninger på baggrund af erfaringerne med og effektiviteten af systemet for administrativt samarbejde og udveksling af oplysninger, udviklingen af mere ensartede, standardiserede dokumenter, fastlæggelsen af fælles principper eller standarder for tilsyn på området for udstationering af arbejdstagere og den teknologiske udvikling, jf. artikel 9
- d) ansvars- og håndhævelsesforanstaltninger, der er indført for at sikre efterlevelse af de gældende regler og effektiv beskyttelse af arbejdstagernes rettigheder i underkontrahentkæder, jf. artikel 12
- e) anvendelsen af bestemmelserne om grænseoverskridende fuldbyrdelse af finansielle administrative sanktioner og bøder, navnlig på baggrund af erfaringen med og effektiviteten af ordningen, jf. kapitel VI
- f) anvendelsen af bilaterale aftaler eller ordninger relateret til IMI, under hensyntagen til den rapport, der er omhandlet i artikel 25, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1024/2012, hvor dette er relevant.
- g) muligheden for at tilpasse de i artikel 6, stk. 6, fastsatte tidsfrister for levering af de oplysninger, som medlemsstater eller Kommissionen har anmodet om, med henblik på at afkorte disse tidsfrister under hensyntagen til de fremskridt, der er opnået i funktionen og anvendelsen af IMI.

*Artikel 25***Ikrafttræden**

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

*Artikel 26***Adressater**

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 15. maj 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

D. KOURKOULAS

Formand

Fælles erklæring fra Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen ad artikel 4, stk. 3, litra g)

Spørgsmålet om, hvorvidt den stilling, som en udstationeret arbejdstager midlertidigt varetager for at udføre sit arbejde som led i udvekslingen af tjenesteydelser, var besat af den samme eller en anden (udstationeret) arbejdstager i en eventuelt tidligere periode, udgør kun ét af de mulige elementer, der skal tages hensyn til i forbindelse med en samlet vurdering af den faktiske situation i tvivlstilfælde.

Det forhold, at det kan udgøre ét af elementerne, bør på ingen måde fortolkes som et forbud mod en eventuel udskiftning af en udstationeret arbejdstager med en anden udstationeret arbejdstager eller en vanskeliggørelse af muligheden for en sådan udskiftning, der navnlig i forbindelse med sæsonbetonede, cykliske eller gentagelsesprægede tjenester måtte være naturlig.
